

Laura Daniëls: 'Autisme is een deel van mij' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2015. ISBN 9789048436811 Zie ook www.freemusketeers.nl (Autisme/ Evenwicht/ Angst/ Coping/ Positief denken/ED)

Soort boek/ziekte stijl:

Boek van 118 pagina's, egodocument van de Belgische Laura Daniels, een jonge vrouw met autisme over hoe zij dagelijks leeft met haar autisme. Dat doet ze met een aantal onderwerpen waar zij persoonlijke ervaringen over vertelt. Met enige tips, testjes en illustraties (tekeningen en anders, soms in kleur).

www.freemusketeers.nl: 'Persoonlijke onderwerpen laten je een beeld vormen van hoe ik denk en voel. Ik wil met mijn persoonlijk verhaal een herkenning geven aan de mensen dat ze niet mogen opgeven hoe moeilijk het soms ook kan zijn. Kijk door een andere bril heen als je aan mijn boekje begint te lezen.'

Over de schrijfster:

Laura Daniëls woont in het België, doet een bachelor sociaal werk, schrijft en is ervaringswerker. Eerder schreef zij: *Door het leven met autisme*, zie ook:

http://www.patientervaringsverhalen.nl/images/abook_file/16727.pdf

Aan de buitenkant is niet te zien dat Laura een ASS heeft. Haar problematiek ligt voornamelijk in omgaan met emoties, aanpassen aan de maatschappij, de energie die dat haar kost en het omgaan met haar angsten. Zij heeft een relatie met vriend Stief. Zie ook: <http://tistje.com/>

Korte beschrijving:

Laura Daniëls beschrijft de problemen die zij tegenkomt in hoofdstukken met als titel:

- Wat is autisme en autisme blindheid
- Opgroeien met een diagnose
- Prikkelherinnering
- Communicatie
- Emoties
- Slaap en eten
- Een lang hoofdstuk, vanaf pagina 52 tot 100, over moeilijke momenten
- De eisprong

Laura Daniëls gaat in op haar angsten en hoe positief denken haar heeft geholpen om deze beter te leren hanteren. Ze licht schooltijd en het leven dat zij thuis leidt toe, beschrijft toekomstdromen en hoe ze probeert die te verwezenlijken.

Zo wil ze op vakantie met haar vriend Stief, maar daarvoor moet ze enige angsten overwinnen en voor het eerst los van thuis komen. Ook licht ze toe hoe haar ouders haar steunen en helpen, hoe haar dagen eruit zien, wat ze daarbij fijn, en wat moeilijk vindt. Daarnaast bespreekt ze onderzoeken en testen, levert praktische tips over zowel leven met als met een ASS als omgaan met iemand met ASS. In het laatste hoofdstuk staat, een deel van uitslagen van testen die Laura deed, een interview met haar, korte dagboekfragmenten en komen anderen aan het woord.

Wat viel op:

Hoe het boek eerlijk en open ingaat op Daniëls jonge leven en praktische tips en informatie levert die daar bij horen.

Citaten:

Pag.42: 'Muziek is een van mijn hulpmiddelen die ik gebruik als ik mijn emoties kwijt wil geraken en zeker als ik gespannen ben.'

Pag.52: 'Zoals je in mijn herinnering hebt gelezen heb ik problemen bij eten. Ik ervaar eten helemaal anders als jou.'

Pag. 59: 'Een netwerk hebben is voor mij heel belangrijk zodat ik er niet alleen voor sta. (...) Ik wil mijn eigen laten zien ook al heb ik daar een hele grote angst dat me tegen houdt.'

Recensies/Extra:

<http://tistje.com/tag/laura-daniels/>

'Ik heb een bloedonderzoek moeten ondergaan in het ziekenhuis. Dit moment is me altijd bijgebleven en als ik mijn ogen sluit, zie ik alles nog gebeuren. We zaten in de wachtkamer totdat iemand ons kwam halen. Een verpleegster riep mijn naam af en we volgden haar naar de kamer ernaast. Een kleine kamer met een soort van ziekenhuisbed en op het plafond waren er tekeningen van planeten en raketten geschilderd. Ik mocht plaatsnemen op het bed en me rustig neerleggen. Dat rustig neerleggen ging goed, totdat ik de spuit en de naald zag. Daar ging mijn lichaam van rustig naar heel angstig en ik kreeg een paniekaanval. Ik begon rond me heen te slaan en met mijn benen alle kanten op te draaien. Uiteindelijk hebben ze mijn bloed wel kunnen afnemen, maar ze hebben mij met een paar mensen moeten vasthouden voor het lukte. Twee verpleegsters hadden mijn benen stevig vast, een andere verpleegster mijn arm waar ze bloed moesten gaan afnemen en aan de andere kant van mij stond mijn mama. Ik heb heel het ziekenhuis bijeen geschreeuwd, zodat ze mij zelfs op het onderste verdiep hebben kunnen horen. De jongen in de wachtkamer die na mij moest, heeft volgens mij schrik gekregen nadat hij me zo had horen schreeuwen. Achteraf moet ik er nu om lachen, als ik er aan terugdenk en vooral aan hoe die jongen zich gevoeld moet hebben.'

<http://tistje.com/tag/ervaringsdeskundige/>

'Als ouders aan het woord komen, hebben zij het vaak over thema's als diagnostiek, hulpverlening, familie, school, wonen, relaties en toekomst. Voor, tijdens en na de diagnose van hun kind(eren). Aansluitend gebeurt het dat zij, meestal de mannelijke maar af en toe de vrouwelijke partner, door ervaringen met diagnostiek en hulpverlening van hun kinderen hun eigen autisme (h)erkennen. Het eerste dat opvalt in gesprekken tussen ouders is uiteraard dat autisme divers is, elke persoon uniek evenals hoe autisme binnen het gezin wordt ervaren, alsook de ondersteuning daarbij.'